

Inici escollit:

No sabia, llavors, que m'impressionaria tant veure un home plorar.

Només n'havia vist algun a les pel·lícules. I el meu avi quan havia mort la meva àvia, feia molts anys. Veure'l a ell, que sempre parlava en el mateix to de veu, plorant d'aquella manera, sanglotant com una criatura amb els ulls serrats i l'aire que no li sortia de la boca, em va fer por. (de la novel·la *Com un batec en un micròfon*, de Clara Queraltó)

LA FUGIDA

Capítol 1. El crim

La mateixa por que vaig sentir tres mesos abans quan l'inspector Boixaderes ens va notificar, a la meua companya i a mi, que havíem de desplaçar-nos a Matadepera. Una patrulla de seguretat ciutadana acabava de trobar el cos sense vida d'una nena de cinc anys en un bosc pròxim al municipi.

La descripció dels fets i l'ordre de servei per part del nostre superior va ser tan escueta com esfereïdora.

- Algun detall més que haguem de tenir en compte, senyor?- vaig preguntar tot i haver copsat el to lacònic i afectat del meu superior.
- S'havia presentat una denúncia per desaparició. Es tracta de la filla d'una família benestant de la zona. L'avi té un bufet d'advocats amb molts anys de solera.
- Li puc preguntar pel nom d'aquest bufet, senyor? -vaig insistir.
- Martorell Advocats. Li diu alguna cosa, aquest nom?
- No, res -vaig mentir pensant que, si explicava la meua relació amb la família Martorell, l'inspector m'apartaria del cas.

L'inspector va donar un cop d'efecte a la conversa.

- Tota la informació que els he donat és la que sabem fins ara. Desplacin-se al lloc indicat i mantinguin-me al corrent. Allí es trobaran la policia científica. Vull una descripció exhaustiva de l'escena del crim. Segurament, hi trobaran més preguntes de les que vostè em voldria fer a mi ara mateix, sergent- va ser la seva resposta, més carregada d'afectació del que hauria estat previsible.

Va donar per acabada la conversa sense gaires compliments; ni tan sols va acomiadar-se de nosaltres. Se'l veia fatigat, més de l'habitual.

Teníem una localització i un cas; tanmateix, aquell posat de l'inspector i el fet de tractar-se de la família Martorell, em van fer pensar que aquell no seria un cas més.

Vaig posar-me la jaqueta de l'uniforme, vaig fer el darrer glop de la tassa de cafè llarg sense sucre que tenia a sobre la taula del despatx i l'amargor de la beguda em va omplir la boca.

Ens acostàvem al lloc dels fets. Eren tres quarts de sis d'un matí que havia començat espès, per no dir estrany. Una trucada de l'inspector quan estava fora de servei. Una urgència imperativa. Un rostre compungit, una família coneguda... Tenia tota l'aparença de ser un d'aquells dies en què sents que tot el que passa al teu voltant no és real. Un d'aquells dies en què et tanques en un núvol de distància perquè les emocions són més poderoses que la teva capacitat de reaccionar com s'espera. Un dia en què no voldries saber res de res ni de ningú.

Però ho has de fer; has de complir amb la rutina de la família, dels companys, de la feina... i això t'obliga a treure el màxim rendiment del poc esme que et queda.

Potser el temps contribuïa que em trobés en aquell estat. De petit, sempre m'havia fixat que els sentiments tristos, en la literatura i el cinema, s'associaven a un temps fosc, humit, inconsistent. Definitivament, aquell matí de tardor no acompanyava. Vist des de la distància, tampoc li podia demanar que ho fes perquè, aquell matí, el temps era l'únic que complia a la perfecció amb el seu paper.

A mesura que ens anàvem atansant a la zona perimetrada, notava més i més el pes de l'ambient. Com una llosa feixuga com jo mateix. No ho podia evitar, aquella situació em va començar a trasbalsar abans i tot de saber què havia passat. La llàstima i la tristesa. Maleïts sentiments. Si tan sols els pogués reprimir, tot seria més senzill.

Inconscientment, em vaig quedar atrapat en les siluetes primes dels arbres. Donaven un to aspre al bosc i quedaven en perfecta sintonia amb la boira cada cop més esfilagarsada. El vent, amb un intent d'alegria, feia ballar les fulles a aquell ritme tranquil, tan tranquil que provocava un aire desesperançador, decaïgut, fins i tot depriment.

En la distància, vaig distingir les cintes policials delimitant esfereïdorament el perímetre. Fins que vaig trobar-me amb els ulls de la companya de la científica. Transmetien tanta tristesa, aquells ulls, tanta ràbia.

-Ja heu arribat. Bé, aquest és el cas...

En aquell moment va començar a detallar els fets. Però jo no podia posar-hi atenció, en les seves paraules. Els sentits se'm tornaven borrosos. Altra vegada dins del meu núvol de distància.

Quan ella va acabar de parlar, vaig respirar profund dos segons. Va ser un parèntesi desordenat i tens.

I aleshores tot va començar.

Va ser quan vaig creuar la cinta groga que em vaig adonar que els sentiments haurien de quedar en un segon pla. La Mireia, una altra policia científica, ens va portar fins al cos de la víctima. El metge forense i el jutge encara no havien arribat. La nena estava tapada amb una manta tèrmica que feia un soroll gelat. La meua companya va deixar al descobert el cosset d'una nena d'uns cinc anys. Estava bocaterrosa. El vaig girar.

Tot era sang. Només sang. Sang als cabells, que havien estat rossos. Sang al collet, que havia estat de nina. Sang a la cara. La cara... la cara era irreconeixible. Li havien

destrossat, la cara. I ho havien fet a cops de pedra. Una mà ferotge li havia destrossat la cara fins que quedés desfigurada. Un angelet sense cara.

Un ésser monstruós que semblava no saber posar fre al seu sadisme li havia buidat l'ull esquerre i li havia arrencat cinc dentetes. A tocar de la nena, vaig veure unes estisores de podar dins d'una bossa.

I també la pedra bruta de sang i de cabellots d'àngel i de restes de pell tendra.

I un cistellet ple de pinyes menudes i encara tancades.

Vaig mirar al voltant. La família encara no havia arribat. Com es comunica una cosa així a un pare i una mare?

He vist de prop la mort en la pitjor de les seves versions, però mai no m'acostumaré a topar amb la mort d'un infant. I aquesta nena... aquesta nena, l'havia tingut assegurada a la meua falda.

La Rita era una nena alegre, espontània, tendra, adorable, somrient... Qui mereix aquest final? Quins pares mereixen passar per això? Qui pot haver-hi al món que tingui una ment tan perversa?

Tota la bondat que desprenia arrabassada fredament, amb brutalitat i cruesa, per un individu sense llum al cor, una ànima desesperançadora que feia empal·lidir la fredor d'aquell matí.

Notava la paràlisi de l'ambient. Els elements de la natura feien el seu ritual de dolor davant la presència del cos sense vida. Portava un vestit groc de botons, unes mitges de ratlles rosa i unes sabatetes blau marí amb un llacet del mateix color al davant. Al cap, una diadema de flors liles. Cap element del seu vestuari s'havia vist alterat tot i la brutalitat que es podia apreciar en el cos de la nena.

Vaig necessitar tornar a tancar els ulls per respirar. Amb els ulls fortament tancats, em concentrava a inspirar i expirar, perquè em sentia com si se m'hagués oblidat.

I les dents? On eren les dents? Ens van comunicar que no les havien trobar enlloc, tot i que hi havia policies escorcollant la zona.

La investigació va començar. Va ser un procés complicat. Passats tres mesos, no es va trobar cap indici que ens pogués orientar cap a algun sospitós. Es van formular diverses hipòtesis. Que si un segrest fallit, que si la revenja d'algun client descontent, que si un psicòpata a qui havien conduït a la presó com a advocats...

Tot girava al voltant del fet que la família Martorell era immensament rica i amb un prestigi reconegudíssim en aquella zona.

L'esperança ens feia creure que al cap d'algunes setmanes d'esforç trobaríem alguna escletxa de llum. Allò ens portava a seguir endavant. Maleïda traïdora, l'esperança, que tan lluny ens mantenia de la realitat. Obligats per ella, seguíem empenyent una pedra cada

vegada més grossa costa amunt, sense saber que un dia ens havia de rodolar muntanya avall i ens deixaria a tots ben estabornits.

Capítol 2. Sospitosos

Des de fa gairebé dos mesos tot és estranyament i cruelment nou per a mi. Mai podré descriure l'amalgama de sentiments que s'entrellacen dins meu. No hi ha paraules prou precises. Ràbia, odi... Tota descripció resulta tan simple...

L'ambient que aquí m'envolta no acabava de transmetre cap emoció concreta. La mirada d'aquests dos policies em fa pensar en compassió, tal vegada... No ho sé. La llum càlida d'un fluorescent il·lumina vagament la sala on ens trobem asseguts i realça la indiferència dels tons grisos de cadascuna de les quatre parets que m'acorralen. Amb parsimònia, vaig observant-ho tot.

Aquesta taula negra i rectangular a pocs centímetres del meu cos reprimint queda perfectament centrada al mig de la saleta, unes cadires que comparteixen color amb la taula, un terra impecable de marbre blanc... I allí, en una de les rajoles, una minúscula esquerra desnivella l'equilibri perfecte de la sala i em desequilibra a mi.

- Bé, doncs, comencem. Vostè dirà. Què l'ha fet venir a comissaria?

El policia que queda just al meu davant em cedeix la paraula.

La seva veu ressona llunyana. La separa de mi l'estat de dispersió en què em trobo en aquest moment. Potser són nervis, potser ansietat, inquietud o desconfiança. La ment ha après a tolerar-les totes juntes, aquestes emocions. La meua mirada segueix a l'esquerra sobre el terra blanc.

- Sent el que li dic? Necessita alguna cosa? Aigua, potser?

Una segona veu sona en la distància, darrere meu. I jo continuo sense poder-me concentrar. És una esquerra en forma d'arbre, insignificant i lletja, que desentona sobre el marbre blanc i, per això, hi vull fugir. M'ha captivat i voldria entrar-hi per fugir de la realitat.

- Escolti, hauríem de procedir. Ho sent, senyora Martorell?

Ho diu, inquiet, l'home assegut. No se'l nota especialment interessat per res, més aviat, cansat. Potser d'esforçar-se perquè jo reaccionï o potser per tot el que ha passat durant aquests últims mesos... No ho sé.

Com puc, torno a la sala i penso que toca afrontar-ho tot, vulgui o no vulgui, ho he de fer. Afrontar que soc aquí, ara, que m'ha robat la vida, que no hi ha un demà per a mi.

Podia haver seguit callant. Però en algun racó d'aquest infern m'he sentit amb forces per explicar tot el que ha succeït aquests últims dies. He de deixar el patiment i els sentiments a una banda i explicar-ho tot sense equivocacions ni filtres.

Quan va morir... quan van matar la meua filla, em vaig aclaparar. Vaig sentir que m'havien arrencat l'ànima. No tenia res que em donés força per viure. Em vaig tancar. Vaig tornar a la casa de la meua infància a Matadepera. La casa d'on havia desaparegut la Rita... Em volia sentir segura al voltant de tots aquells mobles vells i a prop de la poca família que em quedava. Necessitava, sobretot, el caliu del meu pare, amb qui sempre m'havia sentit molt unida. Volia respirar l'aire que havia respirat la meua filla abans que sortís de casa per darrera vegada.

Vaig viure tancada. Res de l'exterior no m'importava.

No em vaig preocupar en cap moment per saber qui havia comès aquella atrocitat. La Rita era morta. Res més m'importava gaire. No preguntava per les investigacions de la policia i, si em venien a interrogar, responia d'esma.

En canvi, el meu pare no podia treure's del cap la idea de trobar el culpable i portar-lo, ell mateix, a la presó fins que els dies se li acabessin allà dins. Sovint era fora de casa. Però a mi no m'interessava. Tot m'ho mirava de lluny.

Fa quatre dies va voler parlar amb mi tant sí com no. Em va ensenyar una mena esquema. Estava segur d'haver trobat dos sospitosos i n'havia seguit el rastre. Ho sabia tot, sobre ells. Sabia què havien fet minut a minut els últims dos mesos.

El seu primer sospitós era un pres que feia poc que havia acomplert la seva condemna. Havia estat empresonat gràcies al bon saber fer del meu pare. Durant el judici, va demostrar que l'assassinat de què se l'acusava no havia estat una accident, sinó que hi havia posat tota la intenció. Va ser condemnat a vint-i-set anys de presó i n'havia sortit un any i mig abans que es complís la condemna perquè un altre advocat que havia reobert el cas, n'havia demostrat la innocència. Als mitjans de comunicació, havia declarat obertament que esperava que qualsevol desgràcia enfosquís la vida de l'advocat Martorell de la mateixa manera que ell li havia enfosquit la seva. Segons el meu pare, tot quadrava, i el sospitós no tenia cap coartada.

En un món de possibles culpables, l'última persona en qui hauria pensat hauria estat ell. Parlo de l'oncle Ramon, l'únic germà del meu pare. Resultava inconcebible que el meu pare pensés en el seu germà com a assassí de la Rita. Sabia que la seva relació mai havia estat fraternal sinó més aviat una competició constant. No en coneixia els detalls, però sabia que alguna cosa havia passat en relació amb una herència. Aquell dia el meu pare me'n donà tots els detalls.

Els germans Ramon i Cesc Martorell, de família adinerada i aparentment perfecta, amagaven un món de rancúnies dins seu. El Ramon era el gran, l'hereu. Clarament, la nineta dels ulls del seu pare. L'aleatorietat de la vida feu de les seves, i així va ser com, al germà petit, se li va diagnosticar una malaltia minoritària que el va portar a necessitar moltes atencions de la família. Es va convertir en el protegit.

Quan el Ramon se sentí injustament desplaçat. Va començar a manifestar actituds impròpies de la seva edat, totes estretament vinculades amb la gelosia i l'enveja. Mostrava

un odi profund cap al seu germà. La seva presència li encenia una fúria descomunal. Mostrava una violència i un sadisme en les seves accions i els seus pensaments que aconsellaren posar-lo en mans d'un psiquiatra.

Un dia del mes de juny, empès per un d'aquells impulsos de còlera, el Ramon intentà escanyar el meu pare. El cos dèbil, fràgil i manipulable del Cesc, sota les robustes mans del Ramon, perdia el vigor.

Només un miracle podia salvar-li la vida. I el miracle es produí. El meu avi va irrompre a l'habitació just a temps per aturar un fratricidi.

A partir d'aquell dia en Ramon va ser desheretat i repudiat pels seus pares, cosa que el va convertir en una bèstia encara més cruel i sanguinària. Tots, excepte el Cesc, li van negar l'afecte. El Cesc sempre li va mostrar un amor incondicional de germà. Per aquest motiu m'ho explicava, em va dir. El meu pare es veia incapaç de delatar el seu germà.

- Què l'ha portat a la comissaria, senyora Martorell?
- Crec que sé qui va matar la meva filla- vaig poder començar.

Capítol 3. Respostes

El retorn d'un fill a casa és un grat per als pares, un present nostàlgic que recorda aquells moments en què era un infant, menut i innocent. Suposa una agradable malenconia.

Gran part de mi es sentia així; tanmateix, sabia que el que estava passant no acabava de ser favorable per a la meva filla. Era natural que l'Elvira necessités recolzament. El que no veia tan natural era que volgués tornar al passat mitjançant els records de la seva infància. La meva filla volia refugiar-se en el seu passat per no haver d'afrontar que la Rita ens havia deixat per sempre.

No m'havia caigut ni una sola llàgrima d'ençà de la mort de la meva neta. Em sentia culpable per això. Em considerava un ésser menyspreable. Quan més destrossat estava, descobria que tenia l'ànima eixuta.

Veure la meva filla ofegada en un mar de misèria m'era un turment. Em vaig capficar. Si no podia plorar amb ella, hi havia d'haver alguna manera d'ajudar-la. Li havia d'ensenyar el camí de retorn. Vaig fer-me responsable de treure-la de l'abisme en què havia caigut; són llocs perillosos, els abismes. Si no saps com aixecar-te, t'hi podries quedar atrapat per sempre.

I va ser en un d'aquells pensaments que vaig entendre el que havia de fer. Ho vaig veure amb tota claredat. Buscaria pel meu compte el culpable de la mort de la seva petita. La policia estava investigant. No dubtava en absolut de la seva professionalitat, però jo em volia involucrar més en aquella recerca. Sentia que podia trobar respostes al fet macabre que ens havia capgirat la vida. Ho pressentia. Ho intuïa. I no podia deixar de banda aquesta idea. Ho havia de fer per ella. Li devia a la meva Elvira.

Tenia molt clar que el meu ofici d'advocat em posava contínuament en una situació de risc. Cada cas genera un enemic; o diversos. Per això, d'amagat de l'Elvira, vaig començar per aquí.

Vaig demanar a un amic policia els documents sobre la investigació de l'assassinat de la Rita. Els vaig repassar tots de principi a fi. Un cop, dos cops. Em va cridar l'atenció que no haguessin trobat encara les dents que havien estat arrencades de la boqueta de la Rita.

Se'm va ocórrer pensar quina ment depravada podria conservar un record de la persona que ha assassinat? Un trofeu? Un senyal de poder? No podia evitar que se'm regirés l'estómac de pensar-ho. S'encenia una fúria en el meu interior, un foc tan ardent que no em deixava ni respirar.

Durant setmanes, em vaig passar nit i dia tancat al meu despatx. Hi dormia i tot. Les parets m'aïllaven i em retenien en el cas. Desordenats per la taula de banús, s'escampaven els papers de la investigació policial i les fotografies de l'escena del crim. Barrejats, hi havia els historials dels delinqüents que havia fet engarjolar i que podien respondre al perfil d'aquell criminal.

Tota la sala era un desastre. Una tassa de café era l'únic que em mantenia actiu, em mantenia despert. Un americà llarg, amarg, sense sucre afegit. M'estava tornat un obsès. No ho podia evitar. M'adonava que el que havia començat com un intent d'ajudar l'Elvira s'havia convertit en una excusa per desprendre'm de totes les frustracions; i no m'estava fent cap bé.

Em vaig obsessionar en una idea, un fet que em va portar a culpar una persona propera a mi. Perdia els nervis, desvariejava, no estava segur de res. Necessitava un café. El gust amarg d'un americà.

Baixava els graons de l'escalinata que conduïa a la sala d'estar. En el sofa blau hi havia l'Elvira. Al seu costat, el majordom. Semblava que la consolés. No vaig fer cas de l'escena i em vaig dirigir cap a la cuina. El Robert, el majordom, va entrar darrere meu.

-Senyor Martorell, la seva filla porta uns dies que gairebé no menja- va comunicar-me.

-Què em vol dir amb això? Creu que no li faig prou cas? Que no em preocupa el seu estat? M'està dient que ignoro la meva filla?- vaig respondre-li alçant considerablement la veu.

No m'ho podia creure. M'estava dient que el que jo feia no era suficient. Em menyspreava.

-Disculpi, senyor, el que vull dir és que la senyoreta Elvira el necessita a prop. Potser si passés més temps amb ella...

A través de la seva cara de por podia veure l'estat en què em trobava jo.

- Escolti bé, Robert, vostè no és ningú per dir-me com he de cuidar la meva filla i, encara menys, per intentar desviar-me de la investigació del cas. Sé per què està fent tot això- vaig defensar-me.

-Vol que li digui ? - vaig prosseguir mentre sentia que estava a punt d'esclatar, que la cara se'm desfigurava d'exasperació i que una força indòmita brollava de dins meu -Vas ser incapaç de vigilar la meva neta. El qui la va matar ho va fer perquè tu no hi eres, amb ella. I ara vols que m'allunyi de tot plegat per estar amb la meva filla! Ara que ja soc sobre la pista de dos sospitosos! Tu ets el responsable de la seva mort!!!

Ja no podia contenir la ira de la impotència. Els sentits se m'ennuvolaren. Només els impulsos del cos guiaven les meves accions.

-Senyor jo...no...- intentà excusar-se ell.

Però el cos m'havia anat més ràpid que els pensaments. Actuant al marge del meu criteri, em vaig abalançar sobre el fidel majordom.

Li mirava al rostre i veia una palidesa que mostrava la dificultat que tenia per respirar. No sabia exactament per què estava reaccionant d'aquella manera. Cap del dos entenia què estava passant. El tenia ben aferrat pel coll; només em calia un sol braç i una mica de pressió per escanyar-lo. Ell mirava de sortir de l'adherència de la meva mà, d'escapar-se de la fermesa amb què l'immobilitzava.

Per sort seva, aquell rampell d'ira va durar pocs minuts. Quan s'esfumà la furia que em descontrolava la ment, el vaig poder deixar de cop. Em vaig quedar perplex contemplant la meva mà; la tenia agarrotada, vermella, per la pressió que havia exercit sobre aquell cos. D'on havia tret tanta força?

-No sé què m'ha passat. No ho sé. Li prego que em perdoni- vaig balbucejar.

-Senyor, no el jutjaré, puc entendre l'estat neguitós en què es troba. Simplement, ha descarregat la seva frustració en mi. És tot. No voldria exasperar-lo altre cop; tanmateix, els actes parlen per si sols. Hauria de permetre's un descans.- va recriminar-me amb elegància.

Encara tenia la respiració entretallada i li seguia faltant l'alè mentre marxava.

Aquella mateixa tarda vaig anar a donar un tomb amb l'Elvira. Havia presenciat tota l'escena amb el majordom des de darrere d'una columna i havia començat a patir pel meu estat de salut. Fins a cert punt, però, ho trobava raonable. L'estrès constant dels darrers mesos havia fet de les seves. Li vaig explicar que tenia dos sospitosos. Li vaig explicar qui eren i els seus mòbils.

Incomprensiblement, la nostra conversa va derivar cap a la meva afectació. La que m'havia acompanyat tota la vida des que era un infant, la síndrome de Guillain-Barré.

La meva filla sempre havia sigut molt sensible respecte a aquest tema. De petita, ho havia hagut de patir molt. Els atacs provocats per la malaltia sovintejaven i no era gens agradable, per a una nena, anar a visitar el seu pare a l'hospital o veure com, de sobte, quedava paralytitzat. Tampoc va ser fàcil assumir que la seva mare em deixés perquè ja no suportava viure amb els símptomes d'aquesta malaltia tan agressiva.

Va ser per aquesta raó que l'Elvira es decidí a estudiar Medicina especialitzada en laboratori. Ho va aconseguir. És molt intel·ligent. Al cap de poc creava el seu propi laboratori farmacològic, Martorell Laboratori. La seva funció dins la gran empresa sempre va consistir en l'estudi de malalties minoritàries.

-Pare, t'has pres tots els medicaments, oi? Saps que no pots jugar amb coses així i menys aquesta. Si no te'ls prens serà com si mai haguessis començat el tractament i tornaràs a estar com al principi -em va inquirir.

-És clar que me'ls he pres. És l'única cosa que m'ajuda a frenar els maleïts símptomes de la malaltia. Què et passa que no confies en mi?

-T'ho pregunto perquè no et veig bé. Em preocupes i ja no sé què més fer, pare. No m'agradaria perdre't, a tu també -va fer una pausa que em va semblar extremadament llarga abans de continuar- L'únic que necessito és que tot torni a ser com abans. Tornar a ser una família normal. M'importa poc qui hagi matat la meva filla perquè sé que els àngels cuidaran bé d'ella allà on estigui. Pare, et prego que deixis d'obsessionar-te en la culpa i acceptis d'una vegada el que ha passat. Deixa fer la policia i tranquil·litza't. Tu mateix vas ser qui em va dir que per, molt que la Rita ja no hi fos, sempre formaria part de tu...

La vaig tallar. Les llàgrimes començaven a vessar dels seus ulls i no volia que li retornés la tristesa.

-Tens raó que he estat alterat. Però estic segur que no té res a veure amb la meua malaltia ni amb la medicació... T'he de reconèixer una cosa...

-Quina cosa? No em preocupis més del que ja ho estic, si us plau. Digue'm que no has fet res imprudent.

-Fa uns tres mesos, durant la defensa del traficant de drogues, vaig notar un pessigolleig que em pujava per la cama. Era molt semblant al que havia tingut sempre abans d'acabar a hospital. No creia que fos res important, fins que va arribar un punt que no cessava.

-Vas tornar a tindre una paràlisi? Com és que no m'ho vas explicar abans! Va ser greu?-arrufà les celles, probablement els mals records havien reflatat del seu oblit.

-Per sort, no va passar res. Tot i així, la por que vaig sentir em va obligar a prendre'm més d'una dosi de la medicació. T'ho hauria d'haver explicat abans. No vaig dir-te res perquè no creia que tornés a passar, ni que fos pas un problema per a la meua salut.

-Què significa que et vas prendre més d'una dosi? La medicina es troba en fase experimental! Jo no sé en què carai pensaves. Encara es desconeixen la totalitat dels efectes que poden sorgir un cop n'ingereixes més del compte. Podries haver mort!

-No ha sigut el cas, i diria que em va anar bé perquè el pessigolleig va desaparèixer i, des de llavors, no l'he tornat a sentir.

-T'hagi tornat o no, m'has de prometre que no ho tornaràs a fer mai més. Em sents? mai més. No m'agradaria que et passés res dolent, la nostra família ja ha patit prou dolor.

-D'acord. No ho faré mai més. T'ho prometo.

El passeig amb la meua filla va calmar tensions. Vam retornar a aquella pau, que, certament, no era la pau que a tots dos ens hauria agradat que fos.

Els dies es van animar, per dir-ho d'alguna manera. Sortíem de casa, passejàvem pel jardí. Tot i aquest intent de normalitat que estàvem mantenint a casa, jo encara no era capaç de desconnectar per complet de la investigació. Tot era molt lent i confús. Aconseguia fer una passa endavant i, al cap d'un minut, ja tornava a ser al punt de sortida sense que res tingués cap tipus de sentit.

Vaig retornar al meu llit de matrimoni. Era el primer dia que ho feia i, tot i estar destrossat pel cansament, el maleït insomni m'impedia tancar els ulls i descansar. Només feia que regirar-me pel llit, no podia relaxar-me. Si ho feia, m'agafava una calor inaguantable que m'acabava angoixant. L'ambient va esdevenir inaguantable. Vaig provar de posar el cap sota el coixí, com havia fet altres vegades. De vegades funcionava. Però no... aquella nit, no. De cop i volta, vaig notar alguna cosa que em molestava. Ja no sabia si eren imaginacions o era una nosa real. El matalàs? Els llençols? El coixí?

No ho vaig intentar evitar. Em vaig aixecar i vaig començar a desfer el llit. Ho vaig escampar tot per la catifa de color beix. Els llençols volaven i queien on volien. Llavors em vaig quedar estranyat mirant el capçal del llit. A tocar del de la fusta marró hi havia un sobret vermell carmesí.

El vaig agafar cautelosament. Me'l mirava. No semblava que contingues cap carta . Hi havia una cosa petita, impròpia de ficar en un petit sobre com aquell. Amb cura, el vaig començar a obrir. No em creia el que els ulls veien. No sabia si tot era un somni, si m'havia quedat adormit o si estava despert i delirant, sofrint il·lusions desagradables. Per força havia de ser un somni...

Unes dentetes plenes de sang. I un paper on hi havia escrit "Per molt que ja no hi siguis, sempre formaràs part de mi".

Les nàusees creixien i pujaven pel meu estómac. La carta em cremava a les mans. Estava desconcertat. Què feia allò al meu llit? Qui s'estava burlant de nosaltres?

Vaig sentir un cop de porta molt fort, era l'Elvira. Segurament havia sentit el soroll del caos que havia creat. Em va veure. Estava tan quiet... Ella es va quedar igual quan va veure la troballa. Quan va poder identificar exactament el que era no va poder contenir les llàgrimes. Va esclatar en plors i va caure desolada al terra.

Com vaig poder, li vaig ensenyar l'escrit.

No comprenia per què s'havia quedat perplexa. Després ho vaig saber. L'Elvira sabia qui podia haver escrit aquella carta.

- Saps què vol dir, el missatge?- vaig atrevir-me a preguntar.

- No n'estic segura, però crec que tinc una idea. Tu ara ves a descansar al dormitori dels invitats.

Volia fer-li cas i anar-me'n a dormir, no obstant, havia de saber què era el que ella sabia i jo no.

Em vaig quedar darrere la porta espiant-la. Havia agafat el mòbil per trucar a algú. No tenia idea de qui ni per què hi parlava. Van tardar en contestar, i m'hauria alegrat que no ho haguessin fet. No entenia gran cosa del que parlaven, però vaig captar el necessari per ensorrar-me.

- El meu pare es va prendre més dosis del compte... no n'estic segura... contenia analgèsics opiacis o benzodiazepines?... en altes dosis són psicotròpiques?... sí, s'ha manifestat violent... amb el servei... gràcies... ara t'he de deixar...

No va tenir temps de penjar per posar-se a plorar. I en veure la primera llàgrima vessada ho vaig saber. Vaig saber per què tenia les dentetes de la meua Rita al meu llit. Vaig entendre que la sobredosi de medicació m'havia portat a cometre l'atrocitat més terrible... Ho vaig entendre, sí. I llavors vaig poder plorar.